

Sacrifici electoral vs processal

«El dilema és fins a quin punt optar per una o altra estratègia pot donar més o menys rèdits polítics i més o menys avantatges en el desenllaç del judici»

Tota estratègia de defensa és legítima i queda clar que al Tribunal Suprem en veurem de diferents. Ni tots els processats van jugar el mateix paper durant els fets d'octubre ni tots tenen aspiracions de seguir en política. Amb la declaració d'Oriol Junqueras i Joaquim Forn (<https://www.naciodigital.cat/noticia/173580/junqueras/acusa/estat/forn/peus/fiscalia>) han quedat retratades dues vies de defensa que s'han exhibit complementàries: una amb més càrrega política i l'altra amb més càrrega jurídica. Els dos són caps de llista a les eleccions de maig i, inevitablement, el judici serà la seva plataforma de visibilitat. El dilema és fins a quin punt optar per una o altra estratègia pot donar més o menys rèdits polítics i més o menys avantatges en el desenllaç del judici.

Hem vist Junqueras en estat pur. Amb la mateixa serenitat amb la qual parlava des del faristol del Parlament. Fins i tot fent ús d'ironia en algun moment. Ell ja fa temps que ha assumit la presó com a "eina" per fer avançar el projecte polític que defensa. El seu missatge davant de Marchena era tota una declaració d'intencions: no deixarà de ser independentista per molt que l'acusació demani 25 anys de presó per a ell i assumir sobre les seves espatlles l'organització del referèndum, que ha recordat que està explícitament despenalitzat a Espanya. Si aquest és el preu que ha de pagar, el pagarà. Si s'ha de sacrificar pel seu partit, ho farà. És conscient de la importància que té aquest paper sobre el futur d'ERC en plena pugna per l'hegemonia independentista.

La càrrega de la defensa de Forn ha estat més processal i alliberada d'èpica. No era fàcil respondre a la Fiscalia. Si bé Junqueras ha esquivat els capítols més espinosos, l'exconseller d'Interior, conscient que d'ell dependrà també la sort de la cúpula dels Mossos encausada i a l'espera de ser jutjada a l'Audiència Nacional, s'ha concentrat més en defensar l'actuació conforme a llei de la policia catalana i se n'ha sortit davant del ministeri públic i de l'Advocacia de l'Estat, a qui Marchena ha donat més d'un toc d'atenció. Respondre'ls ha implicat també reconèixer que la declaració d'independència va quedar en el terreny de la retòrica i que no va tenir efecte. Ho han dit molts dirigents abans, però dit ara en ple judici és altament significatiu a nivell processal encara que algú pugui pensar que la confessió no cotitza electoralment en un sector de l'independentisme.

Sacrifici electoral versus sacrifici processal. Dificil elecció per dos dirigents que no donen per acabada la seva trajectòria política. És difícil determinar si les respectives estratègies donaran els rèdits que tots dos esperen. Ni les urnes ni la sentència són fàcils de predir. Queda clar, però, ara que Pedro Sánchez premerà el botó electoral, que el Tribunal Suprem serà inevitablement un escenari més de la campanya. Aquells que han estat defensant que no es barregi la política amb el judici, ja ho poden donar ben bé per perdut. No només perquè la naturalesa de la causa és política, sinó perquè des de la política s'imposa un calendari que interactuarà amb el judici. Agradi més o agradi menys.